

HỒI 5

PHẬT THỦ DI BỬU

T

hì giờ như bóng câu qua cửa sổ. Chỉ loáng mắt đã trăm ngày trôi qua, môn võ công mà Linh Qui Thượng Nhân để lại trên lưng Linh Qui chàng đã thuộc lòng.

Hoàng Thượng Chí rất quyến luyến, đứng sững sờ nhìn bức thành đá của Tuyền Nhân Thương Phượng một hồi lâu, cảm thấy mọi sự sắp đặt nơi đây đều có vẻ huyền bí.

Chàng dùng hai tay luyện công, đập mạnh vào thành đá, tiếng vàng thình thình nổi lên như muốn điếc óc.

Thành đá bỗng sập xuống nằm ngang như một tấm ván chìm xuống mặt nước. Chàng theo lời di huấn của ân sư đánh thêm hai chuồng nữa.

Bỗng một tiếng keng vang lên, một vật nặng màu đen lóng lánh từ trên đỉnh vách đá rơi xuống. Đó là một bàn tay đúc bằng đồng đen, dính theo đó là một phong thư.

Hoàng Thượng Chí kinh hãi, lượm bức thư lên xem, bỗng giật mình hét lớn:

- A! Phật Thủ Bảo Công! Phật Thủ...

Chàng nhớ đến sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông đã từng nói với chàng đó là một di bửu đã truyền tụng trong võ lâm mấy trăm năm về trước. Phật Thủ Bảo Công đã bị mất tích lâu rồi, tại sao hôm nay lại có nơi đây?

Phật Thủ Bảo Công có ghi một môn võ công tuyệt thế là Khư Mê Thần Công. Đến như môn Ban Nhược Thần Công của phái Thiếu Lâm là một môn uy mãnh nhất đời cũng không sao bì kịp.

Trong giới võ lâm đời đời nhắc nhở đến bảo pháp này, nhưng chưa ai từng thấy qua được Phật Thủ Bảo Công.

Tay Hoàng Thượng Chí run run! Chàng nắm lấy bàn tay đồng, và từ từ nhắm mắt lại để trấn tĩnh tinh thần vì tim chàng quá hồi hộp.

Chàng hồi tưởng lại mối gia thù! Cả hai gia đình họ Hoàng và Trương đều bị hủy diệt xương trắng phơi đầy nhà, cũng bởi hành động quái ác của Huyết Sợ.

Mối thù sâu như biển ấy, có lý nào lại không trả được.

Huyết Sọ chúa của Quỷ Bảo không thể tưởng tượng nội công của hắn đến bậc nào. Chính như Nam Cái và Bắc Tăng là những tay cao thủ võ công đệ nhất trong đời này mà còn phải khiếp sợ hắn thì chàng làm sao rõ được bản lĩnh của Quỷ Bảo.

Nhưng nếu chàng được cơ hội này, tập xong Khư Mê Thần Chưởng thì có thể đương đầu với Quỷ Bảo chẳng.

Đôi mắt chàng mở rộng! Chàng nhìn bức thư đọc vội mấy dòng chữ.

“Phật Thủ Bảo Công!

Ta được báu vật này ba mươi năm về trước! Sau khi tập luyện xong, ta bị chết về cái hại tẩu hỏa nhập ma.

Ôi! Trong may mắn lại gặp phải rủi ro! Ta hay ra thì đã muộn.

Phật Thủ Bảo Công phải có được đủ hai bàn tay tả hữu thì tập luyện mới thành. Tiếc rằng ta chỉ có một bàn tay bên hữu nên mang họa. Không biết bàn tay tả Phật Thủ chôn vào đâu, đó là chuyện đau đớn suốt đời của ta. Thì có dịp, nếu hoàn thành được tâm niệm của ta, tìm hai bàn tay hiệp lại để luyện thành môn thần công này, thì sẽ tránh được nạn tẩu hỏa nhập ma mà còn trở nên một võ công đệ nhất thiên hạ. Dẫu ta đã chết nhưng cũng được hài lòng trước sự thành công của kẻ ấy.”

Hoàng Thượng Chí xem thư xong, lòng như một băng tuyết! Chàng thở dài thẩn than:

- Phật Thủ Bảo Công gồm có hai bàn tay. Như vậy còn một bàn tay tả nữa ta biết đâu mà tìm? Vũ trụ bao la, tìm một báu vật như thế đâu phải dễ. Nếu không tìm được bàn tay tả, thì bàn tay hữu này chẳng hóa ra vô dụng sao?

Chàng tự nhủ:

- Linh Qui Thượng Nhân cũng vì vô ý chỉ dùng một bàn tay Phật Thủ nên phải lâm đại họa, hối tiếc suốt đời, ta đã biết điều đó đâu còn dám giẫm chân trên vết thất bại của ân sư.

Im lặng một lúc, chàng lại quỳ gối, hướng về phía vách đá vừa sập van vái:

- Sư phụ! Tuy sư phụ đã quy tiên, nhưng công ơn sư phụ để lại không bao giờ mất. Đệ tử còn sống một ngày cũng quyết đem cả tâm trí thực hiện ý nguyện của sư phụ, để sư phụ an lòng nơi chín suối.

Chàng đứng dậy, ôm chiếc Phật Thủ vào lòng rồi ra khỏi phòng đá dùng chưởng phong lấp đất lại cửa hang.

Chàng quay đầu nhìn lại vũng nước thì rất ngạc nhiên, vì Địa Mạch Linh Toàn ấy đã khô cạn, không còn một giọt nước. Nơi đây chỉ còn là một trũng đất thấp, có lẽ do chàng đã dùng chưởng phong đánh lấp.

Chàng ngẩng đầu lên, nhìn cảnh vật xung quanh chẳng khác nào vừa tỉnh một giấc mơ.

Chỉ trong khoảng thời gian một trăm ngày mà chàng đã biến đổi rất nhiều. Chàng đã đạt được một nội lực trăm năm và nhất thân tuyệt nghệ.

Trước hết, chàng nghĩ đến người ăn mày nhỏ đã kết nghĩa anh em. Đông Phương Huệ lanh lệ đường ấy, chẳng biết hắn đang lang thang ở phương trời nào. Với thân thủ hiện tại, chàng định mình đáng làm huynh trưởng của hắn rồi!

Chàng mỉm một nụ cười đắc ý, bước ra khỏi rừng.

Bây giờ tâm thần chàng không mờ ám như trước, và đôi mắt chàng có một nhãn lực rất mạnh, có thể xem thấy được mọi vật trong bóng tối.

Hoàng Thượng Chí lại chiếu theo lời dặn trong di thư của Linh Qui Thượng Nhân, đi về hướng đông ba dặm, rồi rẽ về hướng nam đi bốn dặm, quả nhiên đã ra khỏi khu rừng.

Chàng vượt qua một rừng cây trước mặt. Nơi đó là một đỉnh núi không cao lắm!

Chàng leo đến chóp núi đưa mắt nhìn về phía xa xa, thấy một biển nước mênh mông, sóng vỗ rạt rào. Một tòa cổ bảo đen xì đứng sừng sững giữa trời mây.

Đó chính là Quỉ Bảo, cảnh tượng ấy đập vào mắt chàng như trông thấy một cái gì rùng rợn lắm!

Hoàng Thượng Chí nghiêng răng! Bao nhiêu căm thù như dồn vào lồng ngực, đôi mắt vụt ra những tia sáng long lanh, chàng buột miệng hét lớn:

- Trả thù!

Vừa nói, chàng vừa múa tay, tung chân, chàng nhìn lại thấy quần áo chàng rách nát cả để lộ thân mình.

Bụng đói, quần áo rách! Chàng nghĩ nên tìm đến một chợ nhỏ, mua quần áo mặc, và ăn một bữa cho thật no nê rồi sẽ xông vào Quỉ Bảo cũng chưa muộn.

Nghĩ như vậy, chàng vội vã xuống núi, hướng về phía chợ nhỏ.

Vừa đi được một lúc, bỗng trước mặt vang lên mấy tiếng động, và có bóng một đoàn người đổ xô chạy về phía chàng.

Chàng đã có dụng ý đến chợ nhỏ mua áo quần mặc và ăn uống nên không buồn để ý đến chuyện thiên hạ.

Thấy đoàn người ồ nhau chạy đến, chàng đứng nép sang một bên.

Có tiếng người hét:

- Dừng lại!

Đó là tiếng hét của một ông lão chạy trước đoàn người.

Đoàn người gồm có ba người già và bốn đại hán.

Hai bên vừa chạm mặt ông lão đã nhìn sững vào mặt Hoàng Thượng Chí. Có lẽ ông ta thấy Thượng Chí ăn mặc rách rưới nên bất nạt chẳng.

Chàng nghĩ thế nhưng xem kỹ lại không phải vì vẻ mặt của đoàn người này trông ai cũng có vẻ hoảng hốt.

Một ông già trong bọn nhú mắt nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Sao? Tráng sĩ... Tráng sĩ đã bị thương?

Hoàng Thượng Chí lãnh đạm gật đầu.

Lão già hỏi vội:

- Thế tráng sĩ đi đâu đây?

- Tôi lên chợ.

Lão già khoát tay lắc đầu lia lịa nói:

- Không nên! Không nên! Đường này không đi được.

Hoàng Thượng Chí trở mặt hỏi:

- Vì sao?

Lão già đáp:

- Không nên hỏi vì sao, mà chỉ nên nghe lời của lão! Hãy quay trở về kéo mang họa.

Hoàng Thượng Chí mặt điềm nhiên như không có chút gì quan tâm:

- Nhờ ngài chỉ giáo!

Dứt lời, chàng lại ung dung tiến bước.

Mọi người đều nhìn chàng kinh ngạc. Tại sao chàng thanh niên đó lại liều lĩnh.

Một ông già khác xì một tiếng nói với đồng bọn:

- Thằng nhỏ đã muốn đem thân vào tử địa. Nó đã muốn chết thì cứ để cho nó chết, chúng ta mau lánh thân là hơn.

Mấy lời nói ấy cũng đã làm cho Hoàng Thượng Chí đoán được mối hiểm nguy trước mặt. Nhưng chàng đã tự tin lấy bản năng của chàng và lòng đang nóng nảy xông vào Quỷ Bảo trả thù thì còn nghĩ gì đến hiểm nguy nữa. Chàng ung dung tiến bước, vượt đến đàng trước.

Đi chẳng bao lâu, trước mắt hiện ra một rừng đào, cây cối um tùm. Bấy giờ vào mùa hạ, nên cây cối xanh tươi.

Rừng quá rậm rạp đứng bên ngoài không thể trông thấy được bên trong.

Con đường hẹp duy nhất xuyên qua giữa rừng không còn một lối nào khác nữa.

Vừa đến mé rừng, mùi tanh từ bên trong bốc ra, mùi tanh của máu người!

Hoàng Thượng Chí giật mình dừng chân lại, toàn thân lạnh toát.

Tuy nhiên, tánh tò mò bắt chàng phải rảo bước vào trong để khám phá quang cảnh rừng rợn ấy.

Chàng cắm đầu đi thật nhanh vào rừng đào. Nhưng chưa bao xa thì chàng phải dừng lại.

Rải rác đây đó từng xác người ngã gục trên vũng máu, nằm chết ngổn ngang, sọ bị vỡ nát ra.

Chàng sững sờ nhìn từng xác chết, thì thấy người nào cũng đều bị thương giống nhau, thiên linh cái bị vỡ.

Chàng nhủ thầm:

- Lúc này, những người tị nạn bên đường thoát chạy một cách sợ sệt, và cản đường không cho mình tiến bước, chắc là họ sợ cảnh thảm sát này.

Nhưng vì đâu có cuộc giết người tàn khốc như vậy?

Chàng sững sờ một hồi rồi lại cất bước len lỏi vào trong. Trên đường xác chết rải rác đó đây, máu tanh bốc lên rừng rợn.

Hoàng Thượng Chí càng thấy càng sợ! Nhưng kẻ sát nhân là ai, không thấy bóng.

Đột nhiên từ phía sau gốc cây, một bóng người thất thủ tiến đến.

Hoàng Thượng Chí đứng yên thủ thế, và đoán chắc chàng sẽ phải qua một cơn ác chiến rồi!

Bóng người đi tới ngay phía chàng. Hoàng Thượng Chí toan phát chưởng đánh ra, bỗng rút tay về và lạnh cả người.

Vì người đó không phải ai lạ mà lại là Nam Cái một vị tiền bối võ lâm mang danh đương thời.

Nhưng Nam Cái bước đi thất thiếu trông có vẻ mệt nhọc lắm.

Chàng nghĩ thầm:

- Trông dáng điệu mệt nhọc của vị tiền bối võ lâm này thì hình như ông ta vừa giao đấu với kẻ sát nhân là phải. Nhưng ông ta bản lãnh đường ấy mà cũng phải thảm bại trước kẻ sát nhân sao? Nếu vậy thì kẻ sát nhân kia võ công đến bậc nào nữa.

Chàng thấy ghê sợ, chậm bước tiến lên trước mặt Nam Cái, lễ phép chấp tay nói:

- Tiểu bối xin chào tiền bối.

Nam Cái giật mình đánh thót một cái nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí.

Qua một lúc, hình như lão an lòng, hỏi lại:

- Người... người là...

Hoàng Thượng Chí thấy Nam Cái có vẻ vừa nghi ngờ, vừa sợ sệt, vội ngắt lời, đáp:

- Tiểu bối là Hoàng Thượng Chí mà!

Nam Cái ngơ ngác, như cố nhớ lại:

- Hoàng Thượng Chí à?

- Phải!

- À! Tiểu tử đã giao đấu với nữ ma đầu ấy rồi sao?

Hoàng Thượng Chí không hiểu Nam Cái muốn hỏi gì, sững sốt một lúc rồi nói:

- Nữ ma đầu? Nó là ai?

- Là Âm Sát Mạc Tú Anh!

- Âm Sát Mạc Tú Anh?

Nam Cái giật mình, trố mắt hỏi:

- Sao? Người thật tình không biết Nữ ma đầu ấy ư?

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của Hoàng Thượng Chí, Nam Cái như hiểu ra rồi vội nói:

- A! Thế thì lão đã nhận lầm tiểu tử rồi! Nhưng tại sao tiểu tử quần áo rách nát như vậy?

Hoàng Thượng Chí cúi nhìn bộ áo quần rách nát của chàng, muốn đem sự thực chàng đã sống trong rừng nói lại, nhưng chàng thấy nói ra không ích gì lại thôi.

Nam Cái đứng trố mắt muốn hỏi nữa. Hoàng Thượng Chí tìm lời nói dối:

- Tiểu bối vừa rồi gặp bầy chó sói trong rừng làm nhỡn, nên định xuống chợ mua quần áo để thay.

Nam Cái mở to đôi mắt trắng, cười hô hố nói:

- Thằng con nít ranh mãnh! Mà nhè tao mà dối gạt à! Cứ xem thân thái mà tao đã rõ mà có một nội lực uyên thâm, ít ra mà cũng là một tay cao thủ. Bầy chó sói thì làm khốn mà sao được! Trước một vị Phật thiết mà mà muốn thấp nhang giả thì thật buồn cười.

Hoàng Thượng Chí giật mình, không ngờ lão già này tinh mắt như vậy. Chàng vừa thụ giáo di huấn của Linh Qui Thượng Nhân quả thực nội lực tăng tiến bằng một người đã khổ luyện hàng trăm năm rồi.

Chàng mỉm cười đáp:

- Tin hay không là tùy ở tiền bối.

Nam Cái múa chiếc gậy tre trên tay vù vù, cười hề hề nói:

- Thôi! Cãi nhau chuyện đó chẳng ích gì. Nữ ma đầu ẩn hiện như một bóng ma, có thể đi rồi lại đến! Tiểu tử mau lánh mặt nơi đây là hơn.

Hoàng Thượng Chí thản nhiên nói:

- Âm Sát Mạc Tú Anh là người đàn bà sức lực bao nhiêu mà sợ?

Nam Cái giật nảy người, nói lớn:

- Thằng con nít! Mà thật không biết trời cao bể rộng là gì! Mà có thấy những xác chết trong rừng đào này không?

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

- Có thấy qua rồi!

- A! Nếu mà không muốn vỡ sọ thì mau tìm nơi ẩn núp cho sớm.

Hoàng Thượng Chí mím môi cười nhạt:

- Tiểu bối muốn gặp Nữ ma đầu xem công lực của hấn ra sao.

Nam Cái râu tóc dựng ngược lên nhìn vào mặt Hoàng Thượng Chí rồi nhúu mày cười hề hề:

- Thằng con nít mà gan lạ! Mà lại lợm như thế thật giống lão già này. Nhưng đừng có kể người, chính lão già này rồi cũng không phải là địch thủ của nó.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Lão tiên bối vừa bị thương dưới tay Nữ ma đầu?
- Ủ! Tuy không bị thương, song bị thất bại lần nữa.

Hoàng Thượng Chí nghe nói đoán biết trước đây Nam Cái đã một lần thất bại nơi Quỷ Bảo Chủ Nhân lần này thất bại một lần nữa nơi rừng u sát. Tuy nhiên chàng không nói ra, giả vờ hỏi:

- Âm Sát Mạc Tú Anh vì sao lại giết người ghê gớm như vậy?

Nam Cái vỗ đùi, cười hà hà, đáp:

- Mà lại hỏi câu đó trong khắp giang hồ trừ ta ra thật không ai trả lời được.

Hoàng Thượng Chí nghe lão nói càng... (thiếu mấy chữ)... khích lệ để dò xét.

Chàng nói:

- Lão tiên bối là một nhân vật... (thiếu mấy chữ)... lâm thì việc gì mà chẳng biết.

Nam Cái lắc đầu lia lịa:

- Không phải việc gì cũng biết, mà lại đừng có nịnh lão già này. Sở dĩ lão già này thoát được bàn tay Mạc Tú Anh là một chuyện hiếm có trong đời này, do đó lão mới biết được đôi chút về đời sống của con nữ ma đầu đó.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Thế thì xin lão tiên bối chỉ dạy, tiểu bối xin để tâm mà nghe.

Nam Cái vỗ tay vào bụng, bước tới một bước nắm tay Hoàng Thượng Chí nói:

- Được! Ta với người tuy vừa quen nhau song có nhiều tình cảm. Chúng ta hãy sang rừng bên kia để ta nhấp chút rượu cho đỡ khô cổ rồi hãy kể câu chuyện này.

Hai người một trước một sau, rẽ qua bên đường, đi thẳng vào một khu rừng gần đấy.

Nam Cái ngồi xuống một gốc cây, bảo Hoàng Thượng Chí:

- Tiểu tử, chúng ta cùng nhấp chén tương phùng.

Hoàng Thượng Chí vừa ngồi xuống bên cạnh thì Nam Cái đã với tay bên hông, lấy chiếc bình rượu đeo lưng lẳng, mở nút tu một hơi ừng ực, hơi rượu bay ra nồng nặc.

Uống xong Nam Cái lại đưa bầu rượu cho Hoàng Thượng Chí và nói:

- Đây là loại mỹ tửu, không phải rượu thường đâu. Mời tiểu tử cùng lão uống chơi vài hớp.

Hoàng Thượng Chí không từ chối, cầm bầu rượu, nốc một hơi, rồi khen:

- Rượu ngon thiệt.

Nam Cái cười ha hả, đắc ý nói:

- Đời ăn mày, thế mà vẫn có rượu ngon uống mãi!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Xin lão tiên bối kể qua lai lịch của Âm Sát Mạc Tú Anh xem thế nào.

Nam Cái đưa tay chùi miệng, khà khà mấy tiếng, rồi bắt đầu nói:

- Hai mươi năm về trước, trong giang hồ xuất hiện một cặp trai gái. Trai thì dung mạo đẹp tựa Phan An, gái thì sắc nước hương trời, không kém Hằng Nga trên nguyệt điện. Cả hai đều có võ công tuyệt kỹ, nhưng cũng là hai nhân vật ác độc phi thường. Vì vậy được người đời gọi trai là Dương Sát Cao Sĩ Kỳ, còn gái thì...

Hoàng Thượng Chí xen vào:

- Còn gái thì Âm Sát Mạc Tú Anh?

Nam Cái đưa tay vỗ nhẹ vào vai Hoàng Thượng Chí, rồi trợn mắt nói:

- Đúng vậy! Nhưng để ta kể, người chớ nhúng miệng vào! Chúng nó là cặp vợ chồng, yêu đương nhau vô bờ bến. Trong lúc sống chung với nhau, chúng luyện được môn võ Huyền Âm Quỷ Trảo. Ôi! Môn võ này lợi hại phi thường, chúng dấn thân trên giang hồ chưa đầy một năm mà đã có hơn một trăm cao thủ bị hủy hoại vì môn thuật Huyền Âm Quỷ Trảo ấy.

Trong võ lâm đều nóng lòng, máu hận tuôn trào. Hai đạo hắc bạch võ lâm ai nghe đến Âm Dương Song Sát cũng rợn người.

Hoàng Thượng Chí không nín được, hỏi:

- Trong giang hồ không biết bao nhiêu cao thủ mà không thể nào trừ được đôi Âm Dương Song Sát ấy sao?

Nam Cái gật đầu:

- Ủ! Có thể nói như vậy.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Còn Huyết Sọ là gì?

Nam Cái nhường mày hỏi lại:

- Người muốn hỏi đến chúa Quĩ Bảo?
- Phải.

Nam Cái tăng hắng một tiếng, đôi mắt lơ dờ, đáp:

- Huyết Sợ chẳng qua là một nghi dẫu, một điều thắc mắc trong võ lâm mà thôi! Nó là dấu hiệu của chúa Quĩ Bảo đấy. Nhưng theo sự nhận xét của ta thì võ công Chúa Quĩ Bảo còn cao hơn Âm Dương Song Sát gấp bội. Tuy nhiên, hai bên chưa từng giao đấu thì cũng khó mà luận được ai hơn ai kém. Điều này ta không thể trả lời được.

Hoàng Thượng Chí nghĩ thầm:

- Ông ta và Bắc Tăng đã hai lần bị chúa Quĩ Bảo bắt liệng ra ngoài lũy hoang, lần thứ hai là lần vừa rồi, cả hai người im lặng rời khỏi ngôi cổ bảo. Thế thì ông ta chắc đã rõ Quĩ Bảo là ai rồi chứ.

Chàng hỏi:

- Lão tiên bối thấy hình dáng của chúa Quĩ Bảo ra sao?

Nam Cái lắc đầu:

- Thực ra trong giang hồ, kể cả lão, chưa ai từng thấy mặt mày chúa Quĩ Bảo.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Nếu không lầm thì lão tiên bối đã có một hoặc hai lần được gặp mặt chúa Quĩ Bảo?

Nam Cái lắc đầu lia lịa:

- Không! Không phải gặp mặt. Trong giang hồ chỉ có Âm Dương Song Sát là hoạt động, tàn ác mà ai cũng nghe danh biết mặt, còn Quĩ Bảo thì... Nhưng mày đang hỏi tao về cặp vợ chồng Âm Dương Song Sát mà!

Hoàng Thượng Chí gật đầu, nói:

- Phải, phải!
- A! Đôi vợ chồng Âm Dương Song Sát gây nhiều cảnh giết hại trong giới giang hồ, đã có nhiều lần các cao thủ võ lâm họp nhau để trừ đôi song sát ấy, nhưng rốt cuộc thì không một kẻ nào toàn thân.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Lão tiền bối có ở trong nhóm người võ lâm cao thủ, giết đôi song sát để trừ hại chẳng.

Nam Cái lắc đầu:

- Không! Lão già này vì có việc, không được hân hạnh tham gia trong các kỳ chung vai hợp sức đó.

Hoàng Thượng Chí nói lớn:

- Hèn chi! Lão tiền bối là tay cao thủ nhất đời mà không tham gia thì đôi song sát kia chẳng khác nào múa gậy, vườn hoang rồi! Nhưng điều tiền bối muốn biết, tại sao họ lại sát hại các cao thủ võ lâm, bất kỳ có thù oán hay không?

Nam Cái gật gù nói:

- Mười mấy năm về trước, Dương Sát thành linh mất tích. Theo lời người ta đồn đãi thì người này đã bị một cao thủ bí mật trừ đi. Cho nên Âm Sát lao công tìm kiếm khắp nơi không có, sanh ra tức giận, kết thù với tất cả mọi nhân vật võ lâm. Mỗi năm nàng xuất hiện một lần, và mỗi lần xuất hiện là giết hơn hàng trăm nhân mạng.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Như thế thì trong mười năm nay Âm Sát Mạc Tú Anh đã giết cả ngàn người võ lâm cao thủ sao?

Nam Cái thở dài nói:

- Tuy nói vậy chứ thực ra con nữ ma đầu này hiện thân giết người chỉ độ ba năm nay mà thôi.

Hoàng Thượng Chí lắc đầu nói:

- Việc này thực làm cho người ta khó hiểu.

Nam Cái trở mặt hỏi:

- Việc gì mà khó hiểu?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Nếu bảo là Dương Sát Cao Sĩ Kỳ bị một dị nhân võ lâm trừ đi để khỏi di họa cho giang hồ, thì tại sao dị nhân ấy, không trừ thâm Âm Sát Mạc Tú Anh để làm phước một thể. Trừ một sát mà để lại một sát thực là gây hại...

Nam Cái cười hì hì... ngắt lời:

- A! Thằng con nít này nói đúng! Nhưng đó là lời đồn mà thôi! Việc dị nhân trừ Dương Sát Cao Sĩ Kỳ chưa chắc đã là đúng. Chuyện này cũng còn là một nghi vấn mà thôi!

Hoàng Thượng Chí tức giận nói:

- Chẳng lẽ đàn bà trong thế gian này đều là độc hại sao?

Nam Cái cười ha hả nói:

- Nếu Âm Sát Mạc Tú Anh không mất chồng thì đâu đến nỗi tàn ác như vậy.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tôi sẽ tìm cơ hội gặp mặt Mạc Tú Anh xem sao.

Nam Cái trở mắt nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Ô thằng nhỏ gan dạ lắm! Người là môn đồ của phái nào?

Hoàng Thượng Chí không suy nghĩ, đáp ngay:

- Tôi là đệ tử của Linh Qui Thượng Nhân.

Nam Cái giật mình hỏi lại:

- Cái gì? Người nói sao?

- Tôi là đệ tử của Linh Qui Thượng Nhân.

Nam Cái cười lớn:

- Hà! Hà! Thằng nhỏ này điên sao? Mà năm nay mấy tuổi! Còn Linh Qui Thượng Nhân thành danh về trước cách đây đã một trăm năm, sao có thể là sư phụ của mày?

Hoàng Thượng Chí nói:

- Tôi là người di mệnh truyền nhân của ông.

Nam Cái hỏi:

- Ô! Mày được võ công của Linh Qui Thượng Nhân di truyền?

- Đúng vậy.

- Hèn chi thần chí mày thanh thoả, nội lực trông thâm hậu lắm! Nếu vậy mày có thể đấu với Âm Sát Mạc Tú Anh được.

Hoàng Thượng Chí như nhớ ra một việc gì, cất tiếng hỏi:

- Thưa lão tiên bối...

Nam Cái khoát tay ngắt lời nói:

- Hãy khoan! Mày là truyền nhân của Linh Qui Thượng Nhân nếu tính về cấp bậc thì lão già này còn kém một chút. Thế thì mày gọi ta bằng anh cho tiện. Ta gọi mày bằng sư đệ!

Hoàng Thượng Chí lắc đầu nói:

- Tiền bối dạy quá lời! Không thể một người râu tóc bạc phơ với một người chưa quá hai mươi gọi nhau bằng anh em được. Xin lão tiền bối chớ dạy như thế.

Nam Cái nói:

- Hoàng đệ nói nhảm quá! Lão huynh này không thích như vậy đâu.

Hoàng Thượng Chí không chịu gọi Nam Cái bằng anh, nhưng lão già này cứ bắt buộc mãi, sau cùng Hoàng Thượng Chí phải chiều ý lão cho lão vui lòng.

Chàng nói:

- Nam ca đã dạy tiểu đệ phải phục tùng. Nhưng Nam ca đã là anh thì chớ giấu em điều gì nhé.

Nam Cái trợn mắt nói:

- Muốn gì sư đệ cứ hỏi.

Hoàng Thượng Chí nói:

- Sư ca đã từng vào Quỷ Bảo rồi chứ?

Nam Cái nghe hồi bất thành linh, giật mình nói:

- Sao? Người hỏi đến Quỷ Bảo?

- Đúng vậy.

Nam Cái trầm ngâm nói:

- Trong vô lâm hiện nay chưa bao giờ có ai vào đó mà được sống trở về.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Có phải trước đây ba tháng Nam ca cùng vợ Bắc Tăng tiền bối vượt qua tường cổ bảo vào trong phải không?

Nam Cái buồn bã cười một tiếng, rồi nói:

- Phải! Đúng như vậy.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Nam ca và Bắc Tăng hòa thượng còn sống và thoát khỏi cửa Quỷ Bảo?

- Đúng! Nhưng việc ta và Bắc Tăng sống sót vượt khỏi Quĩ Bảo không phải dựa trên công lực mà nhờ...

Hoàng Thượng Chí nóng lòng hỏi:

- Nhờ vào tài năng một kẻ khác yểm trợ?

- Không! Nhờ... Chúa Quĩ Bảo phóng sanh cho. Nhưng Hoàng đệ chuyện này Hoàng đệ đừng nói với ai.

Hoàng Thượng Chí nghe nói lạnh toát cả người. Chàng đã biết rõ công lực của Nam Cái và Bắc Tăng thuộc vào hàng danh tiếng nhất trong giang hồ. Nếu bảo rằng: “Chúa Quĩ Bảo đã phóng sanh cho hai cao thủ tiền bối này thì công lực của chúa Quĩ Bảo còn thâm hậu đến đâu nữa”.

Ý nghĩ ấy làm cho chàng kinh khủng. Nhưng chỉ chốc lát máu hận đã nung sôi trong lòng chàng trẻ tuổi. Hoàng Thượng Chí cau mày hỏi tiếp!

- Xin hỏi lão huynh, chủ nhân Quĩ Bảo Huyết Sợ hình dáng ra sao?

- o O o -